

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

Vigesima-Octava. In festo palmarum de processione Christi, & sex
generibus hominum obsequentium Christo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

non sufficio. Siquidem tam excellens & pretiosa est sanctissima passio tua, vt si omnium creaturarum etiam virtutes haberem, adhuc plenè tibi regratiari nequaquam sufficerem. Excedit enim omnium hominum merita & vota: superascendit omnium creaturarum dignitatem. Attamen, ne omninò ingratus sim, saltem in modico regratiari tantæ charitati & tam amaræ passioni tuæ desidero per verba deuotæ orationis & meditationis, quæ tu inspiraueris, & cordi meo sapida feceris: quatenus & ex hinc fructus multiplex proueniat animæ meæ, atque tibi gratiarum actio cum perfecto amore resultet sine fine. Memento mei Domine Iesu in regno tuo, qui latroni confitenti in Cruce respondisti: *Hodie mecum eris in paradiso.* Amen.

FINIS ORATIONVM.

Plures huius argumenti orationes inuenies Tomo secundo, in opusculo septimo breui.

VIGESIMA-OCTAVA.

In festo palmarum de processione Christi, & sex generibus hominum obsequentium Christo.

P *Veri Hebræorum tollentes ramos oliuayum, obuiauerunt Domino. Matth. 21.*

Contemplari delectat in præsentī festo palmarum, solemnem sanctæ Ecclesiæ processionem, nec non deuotionem populi Iudæorum obsequentium Christo, cum gaudio magno & honore. Nam quod Iudæi olim corporaliter Christo exhibuerunt in carne viuenti, nos spiritaliter eidem debemus exhibere iam in cælo regnanti. Et tantò affectuosius hoc agere decet cum hymnis & canticis deuotis, quanto interiora cordis nostri obsequia Deus plus diligit, & in supernam Hierusalem nos perducere cupit. Propter hoc enim maximè venit in terras, vt terrarum incolas reuocaret ad cælos. Propter hoc properauit ad locum passionis, vt nobis pararet sedem felicissimæ mansionis in cælis. In cuius signum etiam asinam & pullum sibi adduci præcepit, & modestè equitando in Hierusalem ciuitatem terrestrem eos perduxit, quæ cælestis beatitudinis imaginem continet: vt nos speremus per Christum reducendos in vitam æternam cum Angelis sanctis: qui animale corpus nostrum suscitabit de puluere terræ, & immortalitatis gloria induet in futura iustorum resurrectione. Et ad hoc promerendum quis dignus esse poterit? Perfectò qui se humiliauerit sicut paruulus in numero puerorum Hebræorum; & factus fuerit tanquam pium iumentum sub pedibus Christi; paratum se exhibens omni loco & tempore.

ad

ad beneplacitum Dei. Quicumque enim se mitem & humilem inter fratres suos exhibuerit, & quasi rudem asinum & inutilem seruum se reputauerit propter aliquod vitium, aut ineptitudinem quam in se conspicit: hic per humile sentire suum Christo magis placet & propinquior erit, quam superbus ille Phariseus, qui tanquam equus turgidus de bono opere se extollebat. Excusabilior est simplicitas asini, si errat; quam peruersitas equi superbi, qui recalcitrat. Elegit ergo Christus asinum ad sedendum, propter mansuetudinem: recusauit equum, qui hinniret & alios morderet. Sic etiam nunc Christus simplicem & humilem ad seruendum sibi assumit, & iugum sanctæ religionis dorso eius imponit: vt per legem vitæ & disciplinæ, recto & plano itinere pergat in Hierusalem caelestem post mortem.

2. Considera itaque, quales quantasque virtutes in hac processione Christus nobis per suam humanitatem ostendit; qui cum summus esset, & diues ac potens super omnes, (vtpote verus Dei filius secundum diuinitatem) non tamen excellentiam maiestatis coram populo ostentauit foris per apparatus secularem, sed cum multa humilitate & mansuetudine ad rebellem sibi perrexit ciuitatem. Hic est rex noster, quem Ioannes Baptista prædicauit agnum esse venturum in mundum; qui pro salute generis humani venit ad locum passionis, vt perficeret opus nostræ redemptionis, sicut reuelatum fuerat sanctis Patriarchis & Prophetis. Non declinauit à facie inimicorum suorum, nec abhorruit locum sanctum propter malitiã populi; sed cum maxima charitate & pietate accessit ad inuidos & passionatos, vt mitigaret commotos; insuper pro eorũ excessibus & malis futuris doluit & fleuit. Non attendit ad plausum & laudem hominum, sed ad futura pericula perfidorum habuit oculum apertum, ita dicens ad securè lætantes: Quia si cognouisses & tu, quæ tibi imminet, vtique magis doleres & mecum fleres. Nam cor sapientis, vbi tristitia: cor autem stulti, vbi lætitia. Per tristitiam enim corrigitur animus delinquentis, & per lætitiã dissoluitur sæpè status religiosæ mentis. Et tanto longinquior fit homo à Deo & frigidior in seipso, quanto occupatior & diuturnior in negotio externo. Dedit ergo Dominus consilium bonum his qui in honore sunt & reputatione hominum, ac societate delectantur amicorum, quatenus oculos à præsentibus auertant; & quàm repenti hæc friuola gaudia transeunt, intenta cogitatione perpendant. Quapropter ad opera Christi hodie gesta animus distractus recurat, omnes seculares occupationes abiiciat, flores bonarum cogitationum de scripturis sanctis assumat; & cum internis exercitiis quasi cum palmis virentibus caelesti regi occurrere festinet. Quòd si aliqua exterior

*Deut. 18.
Eccles. 7.*

ra ad festum pertinentia videat vel per cantum audiat; non ibi tantum remaneat, sed quid salutaris mysterij in his latet, diligenter inquirat.

3. Notandum ergo, quod in hodierna processione Christi, sex genera bonorum inueniuntur, qui Christo venienti per aliquem actum pietatis obsequuntur. Aliqui præcedunt, aliqui sequuntur; aliqui ramos cædunt, aliqui vestimenta prosternunt; aliqui portant, & aliqui iuxta regem ambulant. Nemo hinc ociosus stat, nemo fabulis intendit; vnusquisque locum suum tenet, officium suum quilibet lætanter impendit. Mysticè autem & moraliter hæc pulchrè possunt intelligi, & ad fidei instructionem & morum disciplinam ita interpretari. Igitur qui Christum præcedunt, Patriarchæ sunt & Prophætæ; qui plura de Christo mysteria populo prædixerunt, & magno desiderio Christum videre desiderauerunt. Qui verò Christum sequuntur, discipuli eius sunt, & alij fideles per Christum conuersi; qui relictis facultatibus suis & mundi curis, Christum perfectè imitati sunt, & alios multos verbo & exemplo ad bene viuendum traxerunt. Qui autem ramos de arboribus cædunt, rectores sunt ecclesiarum & prædicatores verbi Dei per orbem terrarum; qui de libris sanctis & tractatibus doctorum, pulchras & viles sententias, tanquam flores & frondes arborum studendo colligunt; quas postmodum in Ecclesia prædicando coram populo fideliter exponunt. Et ne infirmi seu rudes auditores, in via pedes suos ad lapidem scandali, propter duritiam præceptorum offendant: idcirco ad complanandum iter vitæ cælestis, boni doctores multa exempla sanctorum, quasi flores rosarum & lilia conuallium, proferunt: nunc martyrum patientiam, nunc labores confessorum, nunc virginum pudicitiam allegantes. Qui verò vestimenta sua in via prosternunt, sunt boni dispensatores rerum temporalium; qui pauperes & mendicantes cibo ac potu reficiunt, ne in via propter labores quotidianos deficiant. Isti ergo de his, quæ sibi superfluent, & tam de vestibus quam de bursis necessaria aliqua extrahunt, quæ nudis & indigentibus misericorditer tribuant: quatenus per eleemosynas terrenas pro Christo oblatas, æternas mercedes in regno Dei recipiant post corporum sepulturas. Fuerunt olim multi in sancta Ecclesia ita feruenter ex diuino amore accensi, qui non solum exteriora & temporalia bona pauperibus dederunt, aut ex voto omnia reliquerunt; sed etiam in tempore persecutionis, corpora sua pro fide Christi ad diuersa supplicia tradiderunt. Isti certè in via Dei & processione Christi, præ cæteris contemptoribus mundi, corpora sua veluti animarum suarum iadumenta, & onera grauata, prostrauerunt & abiecerunt in terra ab hominibus malis calcanda;

T

da;

da; vt perpetuas coronas in cælestibus gaudijs recipere-
 Angelis sanctis, pro omnibus tormentis sibi temporaliter illa-
 tis. Qui autem Christum portant, asina sunt & pullus, habentes
 quidem super se vestes Apostolicas, sed ad Christi imperium
 procedentes. Per hos designantur boni & deuoti religiosi se-
 culo renuntiantes, qui per doctrinam Apostolorum ad Chri-
 stum vocati, monasterium intrant, iugum eius suauè & omni-
 leuè super se regulariter tollunt, castitatem amantes, obedi-
 entiam seruantes, & sub disciplina prælatorum viuentes: frenum
 silentij in ore tenentes, & dorsum suum ac collum ad correctionem,
 sub virga humiliter incuruantes: & hæc omnia propter
 Christum, qui eos de seculi vanitate vocauit, ac suo seruitio
 mancipauit, piè & libenter per totius vitæ suæ tempora sup-
 portantes.

4. Qui verò in via iuxta regem ambulant, Apostoli sunt; & in
 vultum eius raptim ex latere vident. Isti sunt viri contemplatiui,
 à mundanis actibus penitus segregati; solitudini & silentio ma-
 ximè dediti, orationi, lectioni sacræ, meditationi frequenter in-
 tendentes; & per crebra suspiria ad cælestia æstuantes, summo
 desiderio Christum in gloria sua videre cupiunt: atque ex spe-
 ciali gratia intimè recollecti, & supra se, quandoque in spiritu
 subito leuati, faciem Christi quasi ex latere modicè contempla-
 tur. Nam præ magnitudine dulcedinis eius, omnia visibilia &
 condita bona, tanquam nihil & nullius momenti arbitrantur,
 despiciunt; & abijciunt omne, quod à summo bono retrahit, &
 vocationem Dei impedit.

5. Ex prædictis collige, quòd duo sunt ordines laudantium
 Dominum; vnus qui præcedit, alius qui sequitur Christum. Et
 hi omnes vna voce concorditer cantant, omnes Christum in
 carne venisse prædicant; & Christum regem ex semine David
 natum confitentur. Per istos cantores cõgruè designantur ministri
 sanctæ Ecclesiæ, ad psallendum & celebrandum diuinũ officium
 ordinati, qui de historijs veteris ac noui Testamenti, post hym-
 nos & alia cantica ad laudem Dei edita, certis temporibus reso-
 nant; & alacri corde & ore canentes, ad cælestia promissa se & a-
 lios erigere student, ne ex tædio & labore præsentis vitæ fatigati,
 à peruentione cælestis Hierusalem tardentur; quòd nos hodie
 Christus rex Israël conditor noster, sponte præcessit per crucem.
 Vnusquisque pro suo statu & ordine & officio, propriam merce-
 dem accipiet secundum suum laborem. Debet ergo quilibet fide-
 lis seruus Dei, siue clericus sit, siue monachus tonsuratus, aut Sa-
 cerdos beneficiatus, multum diligens esse & alacer, ad cantan-
 dum in Ecclesia in conspectu Christi & Sanctorum; & capiat ex-
 emplum

emplum de pueris Hebræorum, qui Christum laudabant excelsa voce, vsque in altissima cælorum. Quoties namque clericus seu monachus minus viuaciter in choro psallit, aut vocem subtrahit, vel etiam vanis phantasijs occupatus aliena reuoluit, & ad singula verba diuina negligenter attendit: toties preciosam margaritã de corona capitis sui perdit, & pulchram ac bene redolentem rosam, de sanctuario Dei ab inimico furari & exportari permittit. Caueat ergo religiosus choralis, Christi titulo insignitus, ad psallendum & orandum à Deo deputatus; vt quàm citò ad horas canonicas pulsatur, ne tardè ad chorum veniat, ne cùm tædio ac vaga mente ibi consistat. Ne fortè hostis versipellis latenter intreret, & psalmum de ore vel sensum de corde tollat. Ne meritum sancti laboris per incuriam perdat, & Christum ac Angelos sanctos offendat, eo quòd debitum suum malè persoluit. Hæc pro laude & cantu bonorum puerorum, ad excitandam deuotionem omnium religiosorum.

6. Sed iam vterius libet inspicere habitum & apparatus humilis regis nostri, super pullum asinæ sedentis; qui cùm esset in medio populi gaudentis, non risum ostendit, sed fleuit. Nusquam in tota veteris Testamenti pagina, inuenio aliquem de regibus Israël vel Hierusalem tam humiliter equitantem, aut sine armis bellicis & tubis sonantibus, contra hostes properantem. Nusquã etiam in tota vita Christi tale aliquid gestum reperio; quale nũc hodierna die Saluator noster coram tanta multitudine concinẽtium populorum gessit. Ideoque stupendum nimis tam insolitæ rei factum. Legitur denique, quia Iesus frequenter ibat per ciuitates & castella, prædicando verbum Dei, etiam ex itinere fatigatus fuit: sed tamen non percipio, quòd alicuius iumentum obsequium sibi adhibuit, vt commodius sederet, aut citius ad locum optatum perueniret. Sed quis cognouit sensum Domini, aut quis consiliarius eius in hoc factò fuit? Credo, & aduerto istud diuinum esse consilium, vt impleretur sacrum Prophetæ verbum diu ante prædictum: quia in humili habitu & spiritu mansuetudinis, rex Israël Christus erat venturus. Multi fortè ignorabant, de quo Propheta dicebat. Sed quando Christus per semetipsum opere compleuit, quod Propheta prius verbis ad litteram expressit; tunc indubitanter creditum est & bene intellectum, quia de eo scriptum erat: *Et hæc fecerunt ei, vt beatus Ioan. 12.* Ioannes testatur. Venit ergo Christus rex, regum Dominus, non in manu potenti ad terrendum homines, sicut faciunt seculares principes: sed ad dandum exemplum humilitatis, per quam facilliter tenderent ad cæleste regnum. Est enim magna distantia inter regem cæli & mundi, inter pauperem Christum

3. Reg. 1.

& diuitem Salomonem. Nam Salomon regnaturus in Hierusalem positus est super mala regis David: Christus autem pugnaturus contra diabolum, sedebat super pullum asinae. Ascendit ille tubis sonantibus, iste pueris canentibus. Ille letatus est regalibus phaleris indutus, iste fleuit propter periculum ciuitatis, in qua regnauit David triginta tribus annis. In quo quidem facto se a genus David pertinere monstrauit: qui patrum suorum hereditatem vendicans, templum Salomonis intrauit: quod etiam gloriosis signis & doctrinis illustrando honorauit, aegros sanando & populum docendo. Vnde & populus in aduentu Christi regis sui, multum congratulans clamabat: Benedictum, quod venit regnum patris nostri David: Osanna in excelsis.

7. Sed mirum videtur, quomodo populus simplex & indoctus de tam paupere rege non erubuit, nec de vili habitu suo offensus fuit. Nihil enim in eo de regia nobilitate foris claruit, sed sicut antea nudis pedibus & intecto capite incedere consueuit, ita nunc sine ornatu regio in urbem regiam pergit. Nec in eo scandalizati sunt, quia pauper aduenit: sed mentis oculos ad signa deitatis fixerunt, & plus de simplicitate habitus aedificati sunt. O Hierusalem, intuere humilitatem regis tui, & mansuetudinem, & iustitiam, atque paupertatem, super cunctos reges terrae. Quia ecce venit sine armatura virorum fortium, sine sonitu tubarum, sine equis & mulis, sine gladio & lorica, sine clypeo & lancea, sine arcu & sagitta, sine corona aurea, sine mitra, sine insula, sine cingulo, sine pallio, sine pileo, sine caputio, sine ocreis, sine freno, sine calcaribus, sine vexillo, sine sceptro, sine omni tumultu seculari & pompa militari. Omnia enim ista ad eius curam & usum non pertinent, qui contemptum mundi verbo & exemplo praedicare veniebat. Assumpsit autem in equitatu suo animal vile & subitigale, in signum paupertatis & innocentiae: ut ex humili gestu simplici & amabilis magis appareret, quam rex terribilis & Dominus austerus. Associauit sibi pauperes & inermes homines, dimisit diuites & potentes: quia regnum suum non erat de hoc mundo, sed de caelo ab aeterno. Habuit multa contraria terrenis regibus & principibus: quia venit vocare humiles & pauperes, quales erant eius discipuli, quibus promisit dare regnum Dei, quod nemo poterit eis violenter auferre. Ad quod nos perducere dignetur per gratiam suam Iesus Christus, saluator mundi, rex gloriae: qui est super omnia Deus benedictus in saecula. Amen.

VIGE-